

Frusna Drömmar – Kåserier från café Magnifiket

Lillpojken är hemma och förkyld denna dag så jag såg genast hur mitt äventyr med att upptäcka Linköpings caféer försvann redan på morgonkvisten. I bästa fall skulle jag få ta en fika hemma framför datorn men i sista stund dök två räddande änglar upp och avlöste mig, mormor och morfar. Tänk vad jobbigt det kan kännas ibland när man ställt in sig på något och så helt plötsligt blir det något helt annat. Jag blev helt ställd när det gällde var jag skulle gå, jag hade fått flera förslag från mina vänner och efter en stunds betänketid bestämde jag mig i alla fall för att pröva Missionskyrkans café Magnifiket.

Redan när jag kom in märkte jag att det pågick någon form av föreläsning någonstans. Det var paus och folk överallt men tack och lov var inte caféet fullt. Jag hittade en fin fönsterplats med utsikt över gården åt ena hållet och ett par äldre herrar åt andra hållet. De flesta var en bra bit äldre än mig. Stället är inte direkt mysigt, gardiner som ser ut som franska flaggan, plastlampor med 60-70 tals utseende, tråkiga bord och stolar men i kassan står några damer som ser trevliga ut.

Min ursprungliga plan har varit att bara ta en kopp te vid varje besök, men vad gör man när det står en semla mitt framför ögonen? Jo, man betalar 30 kr för sin kopp te och en semla även om den var i minsta laget. Jag funderar på vad folk tänker som går förbi mig där jag sitter med mina anteckningar och böcker. Tror de att jag är en person med religiöst intresse eller en som bara vill ha billigt fika eller kanske en stackars nykomling i staden som inte riktigt hittat rätt? I verkligheten kanske de inte ens har lagt märke till mig. Jag funderar på vad jag skulle säga om någon förknippade mig med Missionskyrkan. Samtidigt är jag en smula avundsjuk. Det måste vara en sådan härlig känsla att ha ett ställe att gå till där man möts av människor med liknande tro, stora ytor, enorma fönster som släpper in ljus, akustiken, en plats för bokförsäljning, ett café, för att inte prata om galleriet en trappa upp. Ja, jag är avundsjuk det kan jag gott medge. Jag vill också ha en sådan plats att sitta och filosofera på, lyssna på musik och diskutera djupa andliga ting.

På ett ställe inne i Missionskyrkan finns ett ställ med böner. Böner för arbetsplatsen, kvällsböner, böner för människor på konferens och många flera. Jag tar en av varje och stoppar i min väska. Tänk vad kreativt att ha en bön för varje sak man gör. Om jag var kristen skulle jag vara präst det är jag helt övertygad om men jag är inte präst. Just nu är jag en student med självpåtaget uppdrag att plugga på stadens alla caféer. Det är inte heller något dumt uppdrag när jag tänker efter.

Jag försöker mig på att fotografera igen, de äldre herrarna tittar på mig, åtminstone känns det så. Bilderna blir inte bra, till slut bestämmer jag mig för att det är något fel på avståndet. Jag får ställa kameran längre bort där kaffekopparna står i stället. Och se, då lyckas jag. Jag undrar om herrarna som iakttar mina fotograferingar tror att jag är någon spion av något

slag. Jaa, vad skulle jag själv tro om jag såg en kvinna springa fram och tillbaka mellan ett bord och andra sidan av rummet för att ta kort på sig själv. Kanske en utsänd reporter från Sveriges television eller mera sannolikt en utsläppt patient från universitetssjukhusets slutna avdelning. Ibland undrar jag faktiskt själv.

Människor kommer och går, en liten flicka kommer fram till mig och frågar om mina understrykningspennor som jag använder i min bok. Varför använder jag orange, och varför gult? Jag förklarar mina rituella understrykningar och hon verkar genuint intresserad. Jag får en impuls att ge bort en av pennorna, men då hör jag en röst inom mig som *säger "hur ska du då kunna läsa och stryka under allt som är viktigt, har du tänkt dig?"*. Så jag slår snabbt bort tanken, men dock men en liten gnagande känsla av dåligt samvete.

Mörkret sänker sig utomhus, belysningen räcker inte till för att läsa i. Jag är ensam nu, inte en gäst. Det är tyst och lugn. En känsla av harmoni infinner sig hos mig. Jag njuter och just när det känns som bäst ringer mobilen. Min son har prov i morgon så i telefonen får jag svara på vad det är för skillnad mellan judendomen och antikens religion. När vi avslutat samtalet är jag tillbaka i den lugna miljön. En av damerna går runt och tänder ljusen på bordet. Det är fortfarande bara jag och mina böcker. Jag tror damen känner att hon stör mig för på mitt bord får ljuset vara otänt. Jag vill säga något men förblir tyst. Tystnaden är så påfallande att det känns heligt på något sätt. Då kommer jag att tänka på att jag skulle kunna ha ett café som det här, lika tyst och lugnt och utan gäster men hur den ekvationen ska gå ihop kommer jag inte fram till.

En av damerna bakom disken börjar helt plötsligt prata om att hon har hittat frysta drömmar nere i källaren. Då vaknar jag till liv och börjar lyssna mera ordentligt på deras konversation. De diskuterar om drömmarna ska tas upp eller inte, för det står att de ska tas upp vecka 6. Jag tänker att det måste vara ett dolt budskap riktat till mig. Det är jag som ska ta upp mina drömmar som jag har stoppat ner någonstans där nere i det undermedvetna. De är så långt borta att de till och med har frusit till is. Jag ler åt min beskrivning men samtidigt känner jag att det nog skulle kunna stämma. Jag måste plocka fram mina drömmar och förverkliga dem. Men först måste jag ta reda på vad de består av....

Jag gräver i min väska och läser igenom bönderna som jag har tagit några timmar tidigare. Jag fastnar speciellt för en dem. Den handlar om att vända sig mot tystnaden och vilan. Jag packar ihop mina böcker och ska precis gå iväg då jag ser att det står kaffe och våffla 35 kronor på skylten och jag som älskar våfflor! Å gud, tänker jag, jag måste gå hit igen!